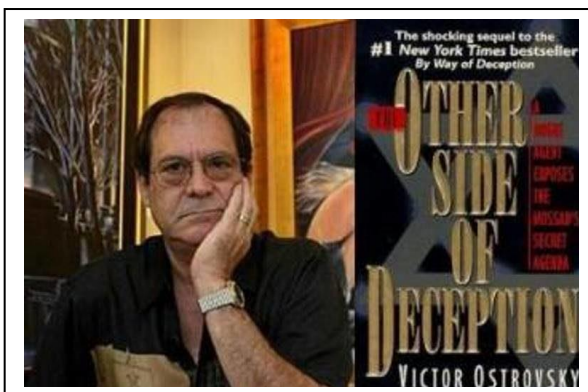

Med sveket som vapen

- En avslöjande skildring av Israels underrättelsetjänst Mossad

Av Claire Hoy & Victor Ostrovsky (1990)

Pia Hellertz – febr. 2020

Efter att ha läst **Victor Ostrovskys** bok *"Med sveket som vapen"* undrar jag hur han burit sig åt för att överleva detta otroliga avslöjande av en underrättelsetjänst som verkar vara oerhört mäktig och skicklig, den israeliska underrättelsetjänsten *Mossad*. Det är en hisnande berättelse som innefattar allt man kan önska sig av spänning samtidigt som den är mer faktaspäckad än man som novis orkar med. Så vissa berättelser skummade jag. Boken är på 344 sidor plus ett *Appendix* med organisationsplaner över Mossad och annan dokumentation.

Det fantastiska är också att boken översattes till svenska samma år som den kom ut med den engelska titeln *"By Way of Deception"* (1990). *Prisma* förlag gav ut boken och den översattes av **Claes Collenberg**, som har gjort ett helt fantastiskt arbete på så kort tid. Han är själv författare till flera böcker. Jag blir naturligtvis nyfiken på varför *Prisma* valde att ge ut boken. Fanns det verkligen ett så stort intresse i Sverige av en bok av det här slaget? Skulle den ha översatts idag? Min konspiratoriska delpersonlighet undrar om SÄPO, d.v.s. svenska säkerhetspolisen hade beställt den 😊.

Victor Ostrovsky har berättat om sina erfarenheter, men **Claire Hoy** har skrivit boken. Hoy berättar i sitt förord att han är journalist sen 25 år tillbaka. Han hade lärt sig att *"man ska aldrig säga nej till någon som erbjuder en bra historia, erbjudandet må låta aldrig så bisarrt. Victor Ostrovskys historia verkade mer bisarr än de flesta, i början"* (s. 10). *"Viktor förklarade att han gillade mitt sätt att handskas med överenheten – det var därför han bestämt sig för att låta mig få hans historia"*. Detta var i april 1988. Två år senare var boken färdigskriven, vilket måste betraktas som ett mirakel, med tanke på den enorma mängd uppgifter som förmedlas. Hoy gör en annan intressant kommentar i sitt förord:

Till detta kommer,...., att den unika och historiska samhörigheten judar emellan, deras övertygelse om att de, oavsett skiljaktigheter i politisk uppfattning måste hålla ihop för att skydda sig mot fiender, leder till en öppenhet inom det judiska

samfundet som inte står att finna bland de anställda i till exempel CIA eller KGB. Kort sagt, inom den egna kretsen känner de sig oförhindrade att tala mycket och öppet. Och gör det också (s. 14).

Claire Hoy var en grävande journalist och Ostrovsky berättar att Hoy grävde fram information som han själv inte kände till. Det berättar Ostrovsky för journalisten **Mary Barrett** som gjorde en lång intervju med Ostrovsky efter bokens publicering, vilket jag berättar mer om nedan.¹

Att bli och vara Mossad-agent

I en intervju år 2012 börjar Victor Ostrovsky med att berätta att uppgiften att vara en Mossad-agent i huvudsak handlar om att vara en *soldat* och att *vänta*, och väntandet är den största utmaningen.²

Victor Ostrovsky är född 1949 i Kanada och är idag 70 år. Hans mamma var israeliska och pappan kanadensare. Mamman hade varit aktiv i den israeliska befrielse rörelsen *Hagana*. När Ostrovsky var 6 år flyttade han och mamman till Israel. Föräldrarna var då skilda. Han uppfostrades till *sionist*. (s. 48)

Som 18-åring började han den obligatoriska treåriga värnplikten. Han har arbetat inom *the Israeli Defense Force*, den israeliska försvarsmakten, och är

¹ *Conversations with Victor Ostrovsky: The Man Who Blew the Whistle on Mossad* - av Mary Barrett - december 1990 - <https://www.wrmea.org/1990-december/conversations-with-victor-ostrovsky-the-man-who-blew-the-whistle-on-mossad.html>

² *Ex-Mossad Agent Victor Ostrovsky Interview* - 14 minuter - 6 okt. 2012 - https://www.youtube.com/watch?v=HS_8tRf5vAw

före detta örlogskapten för *Israeli Navy*, den israeliska marinen. Han betonar att han var mycket djupt engagerad i att tjäna sitt land.

”Så småningom flyttade jag från armén till marinen. Här gratulerar konteramiral Zceve Almog mig till min befordran till major - Bella ser på.”³

Som 30-åring värvades han till Mossad efter att ha fått gå igenom massor med tester och prov. En dag kallades han till ett möte där en man ”med ett trevligt utseende” sa: ”Vi söker folk. Vår uppgift är att rädda judar varhelst de finns i världen. Vi tror att ni skulle passa här”(s. 51). Det ville han... Därefter följde ett stort antal helt otroliga tester och sen en ändå otroligare utbildning.

Utbildningen kunde handla om att lära sig förfölja, att lära sig se om man var förföljd, att lära sig montera in hemlig övervakningsutrustning och att lära sig avslöja om det finns utrustning inmonterad. Det handlade om att lära sig ta kontakt med människor man ville ha information av eller som man ville värva som agent eller medhjälpare. Det handlade om att skapa och leva sig in i nya identiteter, att studera länder och platser för att kunna använda kunskapen i kontakter med viktiga personer. Det handlade om att lära sig hantera attacker. De fick lära sig skicka och ta emot hemliga meddelanden. Och mycket, mycket mera. Det var ofta många och långa föreläsningar om de mest skiftande teman, men träning och övningar var en mycket viktig del av utbildningen. Även träningen i att vänta utan att somna.

Bland annat fick de många timmars föreläsningar ”om islams vardag, de olika sekterna inom islam, islams historia och sedvänjor, dess högtidsdagar, vad

³ Bilden hämtad från privat bildarkiv -

http://antimatrix.org/Convert/Books/The_Other_Side_of_Deception/The_Other_Side_of_Deception_pictures.html

muhammedaner tillåts göra – och vad de verkligen gör – och vad de inte får göra, allt det som behövs för att vi skall få en bild av fienden och förstå varför han är som han är.” (s. 92)

Ostrovsky skriver: *”Vi skulle handla så att vi gynnade Israel först och främst. ... Ju närmare man kommer högerkrafterna i Israel, desto oftare får man höra detta. ... Ni vet väl vad israelerna brukar säga: ’Om de inte gasade ihjäl oss under andra världskriget, så hjälpte de till, och om de inte hjälpte till, så blundade de”.* (s. 97) Han ställer en intressant fråga: *”Ger det faktum att judarna har lidit oss rätten att skapa lidande för andra människor?”*

Den teknik som användes för att hålla koll på personer är helt otrolig och skrämmande. Ett exempel var den världskarta som visade var alla de personer man matat in uppgifter om i sin stora dator befann sig. Lampor blinkade och visade var människor för tillfället befann sig när man sökte på en viss person eller grupp. Om man matade in ett namn och exempelvis ”3 dagar” så blinkade lamporna och visade var personen befunnit sig de senaste tre dagarna. Om man betänker att detta var 80-tal – hur har tekniken utvecklats till idag, tre decennier senare?

Ostrovsky berättar om de *”långa sjok av papper”* som var utskrifter av samtal från avlyssnade telefoner, även hela konversationer i översättning, exempelvis *”mellan den saudiarabiske kungen och hans anhöriga och släktingar”* (s. 138). Författaren tar upp flera exempel på samtal som skrivits ut och arkiverats eftersom de kan vara bra att ha i framtiden. Allting rapporterades och arkiverades.

Här arkiverades också användbar privat information om intressanta personer. Exempelvis att en Mossadagent fick välja ut pojkar till **Yassir Arafat** som var PLO:s ordförande 1969–2004 och president för den palestinska myndigheten 1996–2004. *”Homosexualitet är naturligtvis emot den islamiska tron men inte så ovanlig i en miljö som denna. Här är man inte så kritisk till homosexualiteten som man är i västvärlden,”* skriver Ostrovsky (s. 260).

Man fick ofta skapa kontakter med viktiga personer från andra länders organisationer och regeringar och då gällde det att vara trovärdig. Ofta fick man agera representant för ett företag som sålde attraktiva produkter och locka den andre att ge information. Det är fantastiskt spännande läsning. Jag ser framför mig scener ur filmer jag sett. Jag kan också i viss mån ana vad som hänt bakom det vi hör på radio och TV.

Ostrovsky skriver också att Mossad meddelade båda sidor i en konflikt var deras tankers m.m. befann sig. *”Så länge de slogs med varandra kunde de inte anfälla oss”* (s. 140).

Why did Iranians start chanting "Death to Israel"?

Israel admits to assisting Saddam Hussein's invasion of Iran, killing Iranians, & destroying Iranian property and infrastructure from the early days of the change in the Iranian government.

Victor Ostrovsky
Israeli Mossad Officer

Associated Press

Iraq/Iran War - Saddam's WMD Attacks

"The policy was that if it was over 48 percent, the Mossad would begin notifying each side of the whereabouts of the other's ships. We had a man in London who was calling the Iraqi and Iranian embassies, posing as a patriot in both cases, giving them information. They wanted to meet and pay him, because his information was so good. But he always said he was doing it out of patriotism, not for money. We would allow so many Iraqi and Iranian ships to pass, but anything beyond that and we'd make sure the other side was notified and the ship targeted. That way we could keep the war hot. And if they were busy fighting each other, they couldn't fight us." *Ostrovsky*

"By way of Deception" [Thou Shall Make War],
Victor Ostrovsky (Autobiography of a Mossad Officer)
St. Martin's Press New York - ISBN 0-312-05613-3

Projekt och operationer

De projekt och operationer som Ostrovsky berättar om är ofattbara. Man lurar regeringar och banker på världsnivå. Man lurar militär och polis. Man lurar enskilda personer och man sviker nästan alla som inte är judar/israeler. Och samtidigt verkar det inte som om någon upplever sig lurad eftersom Mossad-agenterna skapar win-win-situationer.

Victor Ostrovsky, Former Senior Israeli Mossad Officer

'Israel helped Saddam use chemical weapons against Iran in the 1980s.' - Victor Ostrovsky.

”Här står jag på en amerikansk flygplanstransport dockade i hamnen i Haifa, 1981. Eftersom jag kunde tala engelska flytande, tjänade jag ofta som en förbindelse till amerikanska fartyg.”
(Bilden är hämtad från en sida med privata foton⁴)

I del III av boken går Ostrovsky mycket detaljerat in på de olika operationer man genomfört. Det är helt otroligt vilken detaljplanering som krävs för att dessa operationer och projekt ska bli framgångsrika och inte misslyckas. Jag rekommenderar läsning av boken för det är inte möjligt att beskriva kort. I en berättelse finns Danmark med. Tydligt fanns ett Mossadkontor i Danmark. Han skriver: *”Förbindelserna mellan Mossad och den danska underrättelse-tjänsten är mycket intima, ja, alltför intima. Men det är inte Mossads dygd som komprometteras genom detta förhållande, det är Danmarks”* (s. 244).

Det fanns agenter och medhjälpare av olika typer. En intressant typ är *sayanim*, vilket är hebreiska för assistenter. Det är judar och judiska organisationer runt om i världen som Mossad kan begära hjälp av för att uppnå sina mål. De måste enligt Ostrovsky vara *”judar till 100%”* men behöver inte vara israeliska medborgare. De kan ha släkt och vänner i Israel, genom vilka man kan hålla kontakt (s. 103). Det kan handla om att låna pengar, använda företag, låna lägenheter, låna bilar och mycket mer. Och de håller tyst av lojalitet med Israel. Det finns tusentals *sayanim* i världen.

Författaren skriver att Mossad inte bryr sig om konsekvenserna för dessa judar om de skulle bli avslöjade. *”Vad är då det värsta som kan hända de här judarna? De skulle alla komma till Israel. Och det är väl bra, det.”* (s. 104)

Vad man inte förstår, skriver författaren, är att Mossad betraktar hela världen utanför Israel som fiendemark, och det inkluderar också Europa och Förenta staterna” (s. 105).

Ostrovskys bok ger också viktig och relevant inblick i Mossads enheter i

⁴http://antimatrix.org/Convert/Books/The_Other_Side_of_Deception/The_Other_Side_of_Deception_pictures.html

New York och Washington. De kallas "Al" som är hebreiska för "ovan" eller "på toppen". Enligt Ostrovsky är dessa enheter så hemliga och så separata från huvudorganisationen att majoriteten av de anställda inom Mossad inte ens vet vad de gör. Men de finns och sysselsätter veteraner bland fältpersonal. Dessa Al-enheter rapporterar direkt till chefen för Mossad, och till skillnad från vanliga Mossad-stationer, fungerar de inte inifrån den israeliska ambassaden. Deras stationer ligger i s.k. säkra hus eller lägenheter. Agenterna inom Al är bland de mest erfarna i Mossad och har ofta olagliga falska amerikanska pass. De slipper undan med detta eftersom kvaliteten på deras dokument är förstklassig. Mossad erkänner inte existensen av Al.

I olika kapitel får vi mycket detaljerad information om olika operationer som genomförts av Mossad med hjälp av sina olika agenter och sayanim, d.v.s. de judiska vännerna i världen. För läsare som är specialintresserade av dessa teman är boken en guldgruva.

Klart är att Mossad var mycket intresserade av konflikter och krig mellan arabländer. Efteråt hade man material för att bevisa att *"Israel utsatts för 'hot' från palestinierna"* (s. 265).

Mossad är också aktiv i USA även om man förnekar det (s. 279ff). Mossad hade dock fördelar av om amerikanarna var arga på vissa eller på alla araber. Däremot hade man ingen station i Sovjetunionen när boken skrevs (s. 282).

En imponerande operation var *Operation Moses*. Då räddade Mossads agenter judar från Etiopien. Hur denna operation planerades var verkligen imponerande. Hur man skapade en falsk turistort med restaurang, hotell, m.m. för att lyckas genomföra aktionen. Tusentals judar räddades ut ur Sudan och Etiopien (s. 298). Det borde göras filmer på dessa berättelser.

Ekonomi

Alla dessa operationer måste kosta enorma pengar. Man bygger hus och anläggningar bara för en operation och sen överger man byggena. Mutorna som både betalas ut som månadslöner och som enstaka belopp är enormt höga. För att genomföra allt så måste det ha funnits och finnas enorma resurser. Jag vill bara ta några exempel och påminna om att boken är skriven i slutet av 1980-talet, d.v.s. för 30 år sedan, så penningvärdet har förändrats ganska radikalt. En medhjälpare i ett annat land kunde få en lön på 4,000 dollar i månaden och ett tvåårskontrakt. I en operation kunde 30-35 agenter dessutom ha omkring 20 medhjälpare som var inblandade. Var och en tjänade omkring 3,000 dollar i månaden och till det kom bonus på omkring 3,000 dollar varje månad.

"Mossads kostnader för löner och bonus till medhjälparna uppgick till 15 miljoner dollar i månaden" (s. 107).

Förutom löner och omkostnader för personer skapade man företag som

kunde användas i operationer. *”Mossad hade vilande bolag färdiga på hyllan, kompletta skalbolag med adress och telefon och ett äkta nummer i bolagsregistret som det bara var att blåsa liv i. Man hade till och med satt av pengar för de här bolagen, tillräckligt för att kunna hantera skattefrågorna och liknande ärenden utan att väcka misstankar. Man hade hundratals sådana vilande bolag runt om i världen”* (s. 111). Med mera, med mera...

Slutar i Mossad

Den sista veckan i mars år 1986 slutar Ostrovsky i Mossad efter en märklig händelse som han upplevde som en komplott mot honom. Han insåg nu att han var i fara så han *”packade en väska och köpte en charterresa till London”* (s. 187). Sen tog han ordinarie flyg till New York.

Vid Ostrovskys bröllop med Bella, omgiven av andra officerare från militärpolisen.

En tid senare reste Bella till Washington och deras två döttrar till Montreal. Sedan bosatte de sig i Ottawa som är Kanadas huvudstad, där han fortfarande lever.

Hans hustru dog år 2015. Han har två barn. Wikipedia har en mycket ingående presentation av honom.

I förbigående nämner Ostrovsky förintelsen. Han berättar att hans hustru Bellas far hade suttit fyra år i Auschwitz och att *”nästan hela slakten hade dödat av tyskarna. Men”*, skriver han, *”man får inte glömma att över 50 miljoner icke-judar också dog. Tyskarna försökte utplåna inte bara judarna, utan också zigenarna, medlemmarna i diverse religiösa samfund, ryssar och polacker. Förintelsen kunde ha blivit, och borde enligt min mening ha blivit, utgångspunkten för närmande till andra folk istället för avståndstagande”* (s. 156).

Intifadan

I en avslutande Epilog berättar Ostrovsky om den händelse som kommit att kallas *Intifadan* som inträffade år 1987. Det började med att en israelisk armélastbil kolliderade med några bilar i Gaza då fyra araber dödades och 17

skadades. Palestinierna tolkade händelsen som en hämndaktion för mordet på en israelisk politiker några dagar tidigare. Det ledde till våldsamma protester från palestiniernas sida. De blockerade vägar med brinnande bildäck och de kastade stenar och järnrör mot israeliska soldater. Det blev en stor konflikt. ”*Intifadan hade börjat*”, skriver Ostrovsky (s. 340). Intifada betyder *uppror*.

Rädda Barnen anklagade Israel i en omfattande rapport för att de utövade ”*grovt, hänsynslöst och ständigt återkommande*” våld mot palestinska barn. I rapporten stod det att mellan 50,000 och 63,000 barn fått söka vård för skador, ”*inklusive de minst 6,500 som fått skottskador*”. Rädda Barnen skrev också att de flesta av de barn som dödade inte deltagit i stenkastning när man sköt mot dem. Det visade sig dessutom att barnen blivit beskjutna i hemmet eller nära hemmet.

De siffror som Ostrovsky uppger i detta kapitel är verkligen ohyggliga. Författaren skriver:

”Intifadan och det till intifadan knutna sammanbrottet av moral och sann mänsklighet är ett direkt resultat av det slags storhetsvansinne som präglar Mossad och dess verksamhet ... Det är där allting börjar. I känslan av att du kan göra vad du vill mot vem du vill så länge du vill, för det är du som har makten” (s. 343).

Vem kontrollerar Mossad

I sin bok menar Ostrovsky att Mossad egentligen kontrollerar sig själv eftersom Israels regering inte känner till allt som Mossad gör. Advokaten **Henning Witte** skriver i en artikel att Mossad inte kontrolleras av Israel utan av bankhuset **Rothschild** som har en helt annan agenda och gärna offerar hela Israel till förintelsen. Witte beskriver Ostrovsky som ”*en stor hjälte*”.⁵

Vad hände sen?

Mary Barrett, en frilansjournalist från Boston, gjorde en lång intervju med Ostrovsky i december 1990, efter det att boken publicerats och fått stor spridning. Hon fick tillåtelse att spela in allt Ostrovsky berättade.⁶

Ostrovsky berättade att han först hade tänkt skriva en roman, men om han gjorde det så skulle folk tro att det bara var *fiction*, skönlitteratur. Ett annat alternativ var att **Claire Hoy** skulle skriva utan att ange Ostrovskys namn, men

⁵ *Rothschilds Mossad skapade Hamas som kontrollerad opposition* – 14 juli 2014 - <http://whitetv.se/sv/historiefoerfalskning/33-historiefoerfalskning/947-rothschilds-mossad-skapade-hamas-som-kontrollerad-oppositin.html>

⁶ *Conversations with Victor Ostrovsky: The Man Who Blew the Whistle on Mossad* - av Mary Barrett - december 1990 - <https://www.wrmea.org/1990-december/conversations-with-victor-ostrovsky-the-man-who-blew-the-whistle-on-mossad.html>

Mossad skulle ändå veta vem som lämnat uppgifterna. Dessutom skulle Hoy förlora trovärdigheten. Så beslutet att skriva boken i dess nuvarande form togs ett par år efter det att Ostrovsky lämnat Mossad. Han kände då att allt blev värre och värre i Israel, inget blev bättre. Intifadan bröt ut... Eftersom Ostrovsky får alla tidningar från Israel så håller han sig informerad.

Mary Baretta berättar inledningsvis i sin artikel att den 5 september 1990 knackade två män på Ostrovskys dörr. De ville ge honom *"en sista chans"*. Då hade boken ännu inte gått i press i Kanada. De varnade honom för att publicera *"för sitt eget bästa"*. Ostrovsky kände igen dem. De hade lett delar av hans utbildning. De erbjöd honom också pengar, *"lots of it"*, massor. Han var inte överraskad över besöket. Han berättade för Mary Baretta att: *"Om jag överlever ett år kommer jag inte att vara den ende som 'kommer ut'. Det är därför de vill ha mig tillbaka. De vet att om jag klarar mig ett år så kommer flera att vilja berätta!"*

Under en tid började Ostrovsky gömma sig och sov i olika hem och bostäder varenda natt.

Victor Ostrovsky lever fortfarande. Han fyller 71 år i november 2020. Mossad gjorde allt för att försöka förhindra publiceringen, bland annat försökte de påverka det kanadensiska bokförlaget. Men boken var redan tryckt i USA. Mossads advokater försökte få det till att han brutit ett kontrakt han gjort med dem eftersom det handlade om sekretessbelagd information. De startade en smutskastningskampanj mot honom för att karaktärsförstöra honom. Med mera...

Mary Baretta berättar att vissa kunde bara inte tro att Mossad kunde tillåta att den bok som Ostrovskys kunde få publiceras, så därför trodde man att det var en planerad desinformation från Israels regering. Hon konstaterar dock att bara genom att läsa boken samt genom att lyssna på författaren blir man övertygad om *"this is the real thing"*, detta är en beskrivning av verkligheten. I samtalen var han mycket uppriktig.

Mary Baretta jämför honom med Salman Rushdie som skrev *"Satansverserna"* år 1989 och undrade om de båda var skyddade av respektive regeringar i de länder de bor. Ostrovsky svarar att han tror att han är skyddad eftersom han är *kanadensare*. Hon drar slutsatsen att kanske hans bästa skydd är den succé boken vunnit.

Boken avslöjar att han var djupt insatt i det mesta som Mossad ägnade sig åt. Kritiker undrade hur han kunde veta allt. Det var ju den känsla jag också hade under läsningen. Han måste ha ett otroligt gott minne. I utbildningen ingick också att träna upp minnet. Han berättar att han under utbildningstiden och under tiden han var Mossadagent förde dagbok där han samlade in utförliga uppgifter om flera av Mossads operationer (s. 189). Han hade ju också tillgång till de rapporter som skrevs under och efter operationer. Eftersom många operationer och projekt inkluderade buggning av lägenheter, och det som sades där sedan skrevs ut så läste han rapporterna och gjorde anteckningar. Därför har

han i sin bok kunnat berätta om uppgifter som aldrig tidigare offentliggjorts.

Mary Barrett frågade vad Ostrovsky gör nu för sin försörjning. Han målar. Han är konstnär, vilket han varit sen unga år, men nu försörjer han sig på det. Hans målningar finns på omkring 36 gallerier i Ontario och Quebec. Här är ett par exempel.

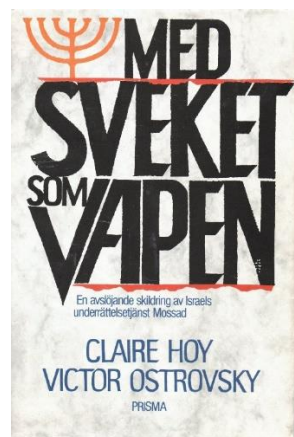

“Bridge over Troubled Water”

“The Messenger”

Jag måste be Victor Ostrovsky om förlåtelse för att jag kallat honom *Mossadagent* i min artikel. Han berättar att det är en stor skillnad mellan en *agent* och en ”*case officer*”, men jag hittade ingen bra översättning på den titeln. Författaren använder olika begrepp för de olika agenter som *agerade*, *katsas*, *agenter*, *sayanim* m.m. så jag gjorde det enkelt för mig och kallar alla som *agerade* inom Mossad för *agenter*, trots att Ostrovsky berättar för Mary Barrett att han blir förolämpad av att kallas *agent*. En ”*Case officer*” rekryterar *agenter*. Förlåt Victor...!

I skrivande stund kollar jag på *Bokbörsern*, d.v.s. antikvariatet på nätet. De har just nu sex exemplar av boken till salu till pris från 90 till 237 kronor. Passa på!